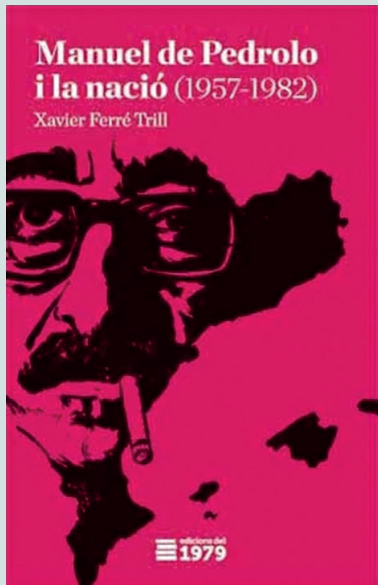

Manuel de Pedrolo i la nació (1957-1982)

Agnès Toda i Bonet

XAVIER FERRÉ TRILL

Manuel de Pedrolo i la nació (1957-1982)

Edicions del 1979

El doctor en història i en sociologia Xavier Ferré Trill s'endinsa en l'obra de Pedrolo per resseguir-hi la visió de la nació que hi projecta, o sigui la seva petjada més compromesa –i no ho fa tan sols en relació amb l'alliberament nacional sinó també de classe–. Això el porta a valorar la seva projecció com a intel·lectual, que significa tenir en compte la seva valoració de l'existència en el moment concret que li toca de viure –i, per tant, els vincles que amb l'existencialisme, o si més no amb un determinat existencialisme, va tenir–. La seva anàlisi el fa centrar-se no solament en unes obres determinades, sinó a fer un seguiment dels seus articles en diferents revistes per trobar-hi aquest biaix de fons i valorar-ne el component més ideològic; una tasca gens fàcil, tenint en compte la ingent obra que l'escriptor de l'Aranyó ens va deixar.

Retornar a aquells anys obscurs del franquisme –que sembla que ara tornen–i anar poc més enllà –el moment que va servir de base per a estructurar l'anomenada «transició», que avui dia tenim més clar que mai que senzillament va ser una operació de maquillatge– per valorar el component més nacionalista del que, malgrat tot, Pedrolo va aconseguir publicar, permet d'entendre millor qui era Manuel de Pedrolo, com entenia l'escriptura, quins ideals tenia i com va fer-s'ho per a poder-los transmetre –i entendre això, en definitiva, també ens permet de comprendre millor on som avui i per què. Xavier Ferré ens acosta la imatge d'un Pedrolo que no es va voler limitar a escriure, sinó que va voler-ho fer des d'un punyent compromís amb la seva gent i el seu poble.

Ferré Trill utilitza el seu habitual llenguatge erudit i la investigació a fons a què ens té acostumats per a fer-nos adonar de tota aquesta realitat i presentar-nos un Pedrolo amb unes idees molt clares i uns objectius molt ben definits darrere les seves publicacions: la (re)construcció nacional, la vertebració d'una nació i la seva llengua que –lluny de l'objectiu pretès– continuen dretes i fermes. I, per a fer-ho, es basa en dues dates significatives: el 1957, l'any de la publicació de *Cita de narradors*; i el 1982, l'any de la publicació de *Cròniques colonials*. Llàstima que alguns dels escrits de Pedrolo quedin fora d'aquest marc temporal i que, per tant, la visió no acabi de ser del tot completa.

L'obra compta amb una presentació del doctor en ciència política Fermí Rubiralta, que ens situa l'aportació de Xavier Ferré a l'hora de revaloritzar i ressituar la figura de Pedrolo; amb diferents annexos, que ens permeten de recuperar algunes de les seves aportacions més difícils de localitzar i que l'autor del llibre en localitzar-les, en fer la seva tasca de recerca, ens facilita en la part final del llibre, i amb una quantitat ingent de notes a peu de pàgina que ens proporcionen no solament la correcta contextualització d'allò que Ferré Trill ens desgrana, sinó també el camí de futures investigacions de l'obra de pedroliana o d'altres aspectes que d'aquest treball en puguin derivar. ■